

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku S. T.

przy uczestnictwie M. N.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 marca 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie oraz skargi uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 lipca 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca obie skargi kasacyjne oraz znosi wzajemnie między wnioskodawczynią i uczestnikiem postępowania koszty postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania M. N. wniesioną skargę kasacyjną oparł na „naruszeniu prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy”, nie wskazując przepisów, które jego zdaniem zostały naruszone. Skarga nie zawiera zatem jej istotnego wymagania konstrukcyjnego przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. i z tego względu podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie S. T. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparty został na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., która uzasadniona została stwierdzeniem, że „należy dokonać oceny prawnej czy przepisy ustawy o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) znajdują zastosowanie na gruncie niniejszej sprawy oraz czy Sąd powinien zastosować je z urzędu, co uznać należy za istotne zagadnienie prawne”. Warunek zawarcia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania i jego uzasadnienie jest spełniony tylko wówczas, gdy skarżący wskaże na występowanie w sprawie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, a zatem określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Żądanie „dokonania oceny prawnej” w zakresie możliwości zastosowania w sprawie określonych przepisów prawa, może stanowić podstawę kasacyjną naruszenia przepisów prawa przez ich niezastosowanie, bądź błędną wykładnię określonych przepisów skutkującą ich niezastosowanie, nie może natomiast stanowić podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W przypadku gdy skarżący twierdzi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, obciąża go obowiązek sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11). Skarżąca tego obowiązku też nie spełniła. Przyjąć zatem należało, że skarga kasacyjna nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., swą treścią w omawianej części jedynie pozoruje istnienie tego wymagania.

Niezamieszczenie w skardze kasacyjnej wniosku wypełnionego wskazaną treścią oraz brak jego uzasadnienia stanowi istotną wadę, której nie można usunąć w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, i w związku z tym podlega odrzuceniu a *limine* jako niedopuszczalna.

Z przytoczonych względów należało obie skargi odrzucić (art. 398⁶ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.